

ความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง
ในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา บ้านเหล่า
เหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่*

OPINIONS OF THE ELDERLY TOWARDS THE IMPLEMENTATION OF
BAN KLANG SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION TO THE
ELDERLY PENSION POLICY: CASE STUDY OF BAN LAO NUEA, MOO 4,
BAN KLANG SUBDISTRICT, SONG DISTRICT, PHRAE PROVINCE

เกศินี วีรศิลป์

Kesineee Veerasilpa

รังสิยา กลีบจอทอ

Rungsiya KlepJORHOR

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

Maejo University, Thailand

Email: veerasilpa411@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรได้แก่ ผู้สูงอายุบ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่ จำนวนทั้งสิ้น 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ที่ 1) ระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.79 และ วัตถุประสงค์ที่ 2) การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ผู้สูงอายุที่มี อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การ

---

* Received: 5 April 2021; Revised: 10 May 2021; Accepted: 12 June 2021

บริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : นโยบายเบี้ยยังชีพ, ผู้สูงอายุ, องค์การบริหารส่วนตำบล

Abstract

The objectives of this research were 1) To study the opinion level of the elderly towards Ban Klang subdistrict administrative organization for implementing the elderly pension policy and 2) To compare personal factors affecting the opinion of the elderly towards Ban Klang Subdistrict Administrative Organization in implementing the elderly pension policy. This research is a quantitative research. The population were elderly persons in Ban Lao Nuea, Moo 4, Ban Klang subdistrict, Song district, Phrae province. at the total number of 98 persons. The research instrument used to collect data was a questionnaire. The test statistic used to analyze the collected data include Weight Mean Score, standard deviation, t-test and F-test. The research results revealed that objective 1) The opinion level of the elderly towards Ban Klang subdistrict administrative organization for implementing the elderly pension policy. The overall level was found at a high level with a total weight mean score of 2.79. In terms of objective 2) The comparisons of personal affecting the opinion of the elderly towards Ban Klang subdistrict administrative organization in implementing the elderly pension policy, it was show that elderly people with different age, education, occupation, income, and period of pension received, there were different opinions towards the Ban Klang subdistrict administrative organization for implementing the elderly pension policy. Statistically significant at the 0.05 level.

Keywords: Elderly Pension Policy, Elderly, Subdistrict Administration Organization

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในทางการแพทย์ที่ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงทำให้อายุของคนไทยยืนยาวขึ้น ส่งผลให้ประเทศไทยอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงคือการที่มีจำนวนประชากรผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคต โดยพบว่าโครงสร้างด้านประชากรของประเทศไทยเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยตั้งแต่ปี 2548 มีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป สูงถึงร้อยละ 10 สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ที่ได้ทำการคาดการณ์ไว้ว่า ในปี 2564 ประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์เมื่อประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป สูงถึงร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด และในปี 2574 ประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมสูงวัยระดับสุดยอด เมื่อประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 28 ของประชากรทั้งหมด ทั้งนี้ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในชนบท มักจะอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้สูงอายุที่ดำรงชีวิตอยู่ต่างจังหวัด ซึ่งผู้สูงอายุมักจะอาศัยอยู่ตามลำพัง ที่มีปัญหาที่สำคัญ คือ ไม่มีผู้ดูแลยามเจ็บป่วย และไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้จึงถือว่าเป็นหากับผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในชนบท (ภุชพงศ์ โนนไธสง, 2563)

บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 เห็นได้ว่าแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐต่อสวัสดิการผู้สูงอายุ มุ่งเน้นให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน ไม่มีผู้ดูแล และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จากบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิดการผลักดันพระราชบัญญัติผู้สูงอายุแห่งชาติปี พ.ศ. 2546 โดยมีการบัญญัติให้จัดบริการเบี้ยยังชีพให้กับผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือ ในมาตรา 11 (10) จึงถือได้ว่านโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นนโยบายที่เป็นรูปธรรมที่สามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ประกอบกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้รัฐจะต้องดำเนินการถ่ายโอนหรือกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ดูแลจัดทำบริการสาธารณสุขและมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการบริการ การจัดการบริการสาธารณสุข การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตน โดยเฉพาะ ซึ่งต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความเป็นอิสระในการบริหารจัดการท้องถิ่นของตนเอง และเพื่อให้ท้องถิ่นมีความสามารถพึ่งพาตนเองได้ดังนั้นก็ถือว่าองค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญเป็นรากฐานของการพัฒนาระดับประเทศให้เป็นไปตามพระราชกำหนดแผนและขั้นตอนในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มีอำนาจจัดสรรงบประมาณในการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชนอย่างมีอิสระ

การจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพเป็นนโยบายที่เอื้อประโยชน์สำหรับผู้มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป ที่ประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้งขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูและไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองได้ ในช่วงแรกที่มีการเริ่มดำเนินการนโยบายนี้ มีการจ่ายเงินสงเคราะห์ (เบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาล) ให้คนละ 200 บาทต่อเดือน แต่เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจช่วงปี พ.ศ. 2540 รัฐบาลได้ปรับเบี้ยยังชีพเพิ่มเป็นคนละ 300 บาทต่อเดือน จ่ายเป็น 6 เดือนต่อครั้ง ทำให้ผู้สูงอายุได้เป็นเงินก้อน จำนวน 1,800 บาท จากข้อมูลของกรมบัญชีกลางพบว่าปัจจุบันได้จ่ายเงินสงเคราะห์ ให้กับผู้สูงอายุตามเกณฑ์ ดังนี้ อายุ 60 - 69 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 600 บาท อายุ 70 - 79 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 700 บาท อายุ 80 - 89 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 800 บาท อายุ 90 ปี ขึ้นไป ได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 1,000 บาท อีกทั้งยังได้จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเข้าบัญชีเงินฝากของผู้มีสิทธิโดยตรง ซึ่งจ่ายให้ทุกวันที่ 10 ในแต่ละเดือน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ซึ่งการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นภารกิจที่สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่เดิมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการส่งเสริมการพัฒนาศาสนา เด็กเยาวชนผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส และผู้พิการ (ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2560) อีกทั้งการศึกษาของสิรินทิพ คุณากรสกุล (2552) ระบุว่า นโยบายการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม และสนับสนุนหรือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนในภาวะวิกฤตให้ผู้สูงอายุ ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานอันเป็นแนวทางที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ตั้งไว้แต่ปัญหาที่ผู้สูงอายุประสบอยู่ ก็คือการไม่เข้าถึงทรัพยากรที่รัฐจัดสรรหรือสาเหตุต่าง ๆ เช่น อาศัยอยู่พื้นที่ห่างไกล และเรื่องปัญหาจำนวนผู้สูงอายุมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพแต่ละพื้นที่มีจำนวนมากเกินโควตา ดังนั้นกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้บริการเพื่อส่งมอบบริการสาธารณะ นโยบายเบี้ยยังชีพให้ได้รับอย่างทั่วถึงกัน

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญที่จะศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา บ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และเพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษา จะสามารถเป็นแนวทางเพื่อนำไปใช้สำหรับการพัฒนา และตลอดจนการนำนโยบายไปปฏิบัติใช้ในองค์การต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
- 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แหล่งข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้สูงอายุบ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่ ที่มีรายชื่ออยู่ในฐานข้อมูลการได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง จำนวนทั้งสิ้น 98 คน

2. เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ประเภทของเครื่องมือ

ผู้วิจัย เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการแจกแบบสอบถาม โดยแนวคำถามในการตอบแบบสอบถามเป็นแบบปลายปิด ที่เน้นให้ผู้สูงอายุในบ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่

2.2 องค์ประกอบของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็นกระบวนการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติโดยแบ่งประเด็นหัวข้อ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบริบทหรือสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยเบื้องต้นด้านกระบวนการ และด้านผลการดำเนินงาน จำนวนด้านละ 4 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้

การเก็บข้อมูลจาก ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเป็นผู้แจกแบบสอบถามที่จัดขึ้นด้วยตนเองทั้งหมด ณ บ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่ โดยเริ่มดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้สูงอายุบ้านเหล่าเหนือ และข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิเช่น หนังสือบทความ และงานวิจัยต่าง ๆ โดยผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยติดต่อผู้ใหญ่บ้านและผู้สูงอายุบ้านเหล่าเหนือที่ให้ข้อมูล พร้อมทั้งชี้แจง บอกวัตถุประสงค์และนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ โดยการสนทนาอย่างเป็นกันเอง และใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลในการเก็บภาพในการตอบแบบสอบถาม

2. ดำเนินการแจกแบบสอบถาม โดยใช้ประเด็นคำถามที่เตรียมไว้เป็นแนวทางในแบบสอบถาม พร้อมกับเก็บภาพในการสอบถาม

3. นำแบบสอบถามไปดำเนินการวิเคราะห์ และสรุปข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ดำเนินการ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบตามจำนวนแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package for the Social Science Research) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และเครื่องมือทางสถิติดังนี้

ผลการศึกษสามารถแปลผลได้ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.00	เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 1.67 - 2.33	ไม่แน่ใจ
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.66	ไม่เห็นด้วย

ผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 54.1 เพศชาย จำนวน 45 คน คิด เป็นร้อยละ 45.9 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 60 – 69 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 น้อยที่สุดอยู่ในช่วง 80 - 89 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ส่วนใหญ่มีระดับ การศึกษาชั้นประถมศึกษา จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 76.5 ระดับการศึกษาที่น้อยที่สุด มีมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 โดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 62.2 และน้อยที่สุด คือ ค้าขาย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 สำหรับรายได้ส่วนใหญ่จะต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 60.2 ส่วน รายได้ที่น้อยที่สุด 9,001 บาทต่อเดือน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนใหญ่จะได้รับเบี้ยยังชีพ มาแล้ว 1 – 5 ปี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 และระยะเวลาที่น้อยที่สุด คือ 26 ปีขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 1 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ค่าร้อยละของระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง ในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในประเด็น วิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปัจจุบันมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.846 รองลงมา คือ อบต.จ่ายเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุตรงตามเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.826 การได้รับเบี้ยยังชีพ ทำให้การดำเนินชีวิตของท่านมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.787 อบต.มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงบริการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.785 และความกระตือรือร้นของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.693 ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (μ)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ระดับความ คิดเห็น
1. อบต.มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงบริการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	2.785	0.436	เห็นด้วย
2. วิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปัจจุบันมีความเหมาะสม	2.846	0.414	เห็นด้วย
3. อบต.จ่าย เบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุตรงตามเวลาที่กำหนด	2.826	4.406	เห็นด้วย
4. ความกระตือรือร้นของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ	2.693	0.581	เห็นด้วย
5. การได้รับเบี้ยยังชีพทำให้การดำเนินชีวิตของท่านมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น	2.785	0.412	เห็นด้วย
รวม	2.787	0.449	เห็นด้วย

ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยมีประเด็นย่อย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านบริบทหรือสภาพแวดล้อม 2) ด้านปัจจัยเบื้องต้น 3) ด้านกระบวนการ และ 4) ด้านผลการดำเนินงาน ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์ โดยใช้การทดสอบวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของ Independent Samples T-test ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จากการวิเคราะห์ โดยใช้การทดสอบวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของ One Way ANOVA ปัจจัยส่วนบุคคลด้าน อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ

แหล่งความแปรปรวน	t	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.572	96	0.569
ภายในกลุ่ม	0.557	79.230	0.579
รวม	1.129	175.230	1.148

จากตารางที่ 2 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ

แหล่งความแปรปรวน	f	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.960	2	0.004
ภายในกลุ่ม		95	
รวม	5.960	97	0.004

จากตารางที่ 3 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	f	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	11.857	2	0.000
ภายในกลุ่ม		95	
รวม	11.857	97	0.000

จากตารางที่ 4 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	f	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	7.932	3	0.000
ภายในกลุ่ม		94	
รวม	7.932	97	0.000

จากตารางที่ 5 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ในด้านปัจจัยเบื้องต้น (0.419) และด้านกระบวนการ (0.535) ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้

แหล่งความแปรปรวน	f	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	7.932	3	0.000
ภายในกลุ่ม		94	
รวม	7.932	97	0.000

จากตารางที่ 6 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ในด้านกระบวนการ (0.152) ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

แหล่งความแปรปรวน	f	df	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	6.084	5	0.000
ภายในกลุ่ม		92	
รวม	6.084	97	0.000

จากตารางที่ 7 ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ในด้านบริบทหรือสภาพแวดล้อม (0.290) และด้านกระบวนการ (0.105) ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัย พบว่า ผู้สูงอายุมีความคิดเห็นกับองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับที่มาก แต่จากผลการวิจัยพบว่า บางประเด็นยังมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับที่น้อย โดยเฉพาะในด้านกระบวนการการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ว่า ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สถานการณ์การแพร่ระบาดของการติดเชื้อ Covid-19 ที่มีข้อจำกัดในการลงพื้นที่ปฏิบัติงานทำให้ระบบรับลงทะเบียนผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้กับผู้สูงอายุได้รับรู้ การประชาสัมพันธ์กำหนด วันเวลา สถานที่ ในการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในแต่ละเดือน และการแจ้งให้ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพทราบเมื่ออบต.โอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร เป็นไปด้วยความยากลำบาก ไม่สามารถปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้อย่างเต็มที่ ซึ่งอาจจะยังไม่ตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุมากนัก ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานตามนโยบายเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรหา

แนวทางในการดำเนินการปฏิบัติงานที่เหมาะสม เพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุ และลดความเหลื่อมล้ำของสังคม

อภิปรายผล

อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จากการศึกษา ระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับที่มาก จากการตอบแบบสอบถาม พบว่า เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ในเรื่องของเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ผู้สูงอายุทราบอย่างทั่วถึง มีความกระตือรือร้นในการให้บริการแก่ผู้สูงอายุ โดยมีการจ่ายเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุตรงตามเวลาที่กำหนด เป็นการดำเนินงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีผลทำให้ผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้ มีการดำเนินชีวิตการเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ชาวลักษณะ สุขกันหา (2553) ได้ให้ความหมายของแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ จุดของการปฏิบัติ เพื่อให้แผนงานบรรลุผลประโยชน์ที่ตั้งใจไว้ และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เมธี ฤกษ์แบบ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของ การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ดมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายเป็น ประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่นจำนวน 236 คนและผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตอำเภอ พนมไพรจำนวน 226 คนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะ ส่วนบุคคลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและผลสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบค่าทีวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว และวิเคราะห์สมการถดถอยแบบพหุคูณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำเร็จรูป

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ผลจากการวิเคราะห์ ใช้การทดสอบวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของ Independent Samples T-test ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ใช้การทดสอบวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของ One Way ANOVA ผลจากการวิเคราะห์ พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้าน อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ คือ ส่วนมากผู้สูงอายุจะได้รับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ส่งผลทำให้หันมาประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาชีพเกษตรกรรมนั้น ไม่มีความมั่นคงในเรื่องของรายได้ เนื่องด้วยสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ที่ไม่มีความแน่นอนในเรื่องของราคาการซื้อขาย ทำให้มีรายได้น้อย ผู้สูงอายุที่ไม่มีลูกหลานคอยดูแล เมื่อมีอายุที่มากขึ้น จึงต้องการได้รับการดูแล โดยนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และเมื่อผู้สูงอายุมีอายุมากขึ้น ก็จะได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุ จากการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริการผู้สูงอายุเป็นอย่างดี และองค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดการงบประมาณที่ได้รับจัดสรรมาอย่างเป็นธรรม โดยสามารถอธิบายการปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ คือ ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ศิริพร เขียวใสว (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยางจังหวัดสุพรรณบุรีและศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือผู้ ดำเนินโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุจำนวน 98 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ค้นคว้า ได้แก่ แบบทดสอบสถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน one way ANOVA และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ผลจากการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองการและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง, ทศนคติของผู้ปฏิบัติงานมีผลต่อการนำ โครงการการจ่ายเงิน

สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติและสามารถอธิบาย ความสำเร็จของการนำโครงการไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุป

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง ในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา บ้านเหล่าเหนือ หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสอง จังหวัดแพร่ โดยใช้รูปแบบเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งการนำเสนอตามวัตถุประสงค์ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.1 อยู่ในช่วงอายุ 60 – 69 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.9 มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 76.5 โดยส่วนใหญ่ประกอบ อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 62.2 มีรายได้ส่วนใหญ่จะต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 60.2 และได้รับเบี้ยยังชีพมาแล้ว 1 – 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.7 1.2 เมื่อศึกษาระดับกระบวนการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยแบ่งเป็น 5 ข้อ 1) อบต.มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงบริการสวัสดิการเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุ 2) วิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปัจจุบันมีความเหมาะสม 3) อบต.จ่ายเบี้ยยังชีพให้ ผู้สูงอายุตรงตามเวลาที่ 4) ความกระตือรือร้นของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ และ 5) การได้รับเบี้ยยังชีพทำให้การดำเนินชีวิตของท่านมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น 50 คำร้อยละของระดับกระบวนการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติผลจาก แบบสอบถามพบว่า วิธีการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปัจจุบันมีความเหมาะสม มีระดับความคิดเห็นที่ เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.846 รองลงมา คือ อบต.จ่ายเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุตรงตามเวลาที่กำหนด มี ระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.826 อบต.มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึง บริการ สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.785 การได้รับเบี้ยยังชีพ ทำให้การดำเนินชีวิตของท่านมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.787 และความกระตือรือร้นของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ มีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย อยู่ที่ 2.693 ตามลำดับ และเมื่อทำการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการวิจัยพบว่า จากการศึกษาการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการ นำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ผลจากการวิเคราะห์ ใช้การทดสอบวิเคราะห์ ข้อมูลทางสถิติของ Independent Samples T-test ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ไม่ส่งผลต่อ

ความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติในภาพรวม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยใช้การทดสอบวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของ One Way ANOVA ผลจากการวิเคราะห์ พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้าน อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลางในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของผู้สูงอายุที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง

ในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติในประเด็นความกระตือรือร้นของเจ้าหน้าที่ในการให้บริการอยู่ในอันดับสุดท้าย องค์การบริหารส่วนตำบลจึงควรพึงปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ

2. องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดนโยบายการนำเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยเน้นการเสริมสร้างประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านบริบทหรือสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลการดำเนินงาน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการสร้างความเป็นธรรมทางสังคมผ่านนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในประเด็นการ

เข้าถึง และการได้รับประโยชน์

2. ควรศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต่อการให้บริการผู้สูงอายุ

3. ควรศึกษาประสิทธิผลของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติในส่วนขององค์การ

บริหารส่วนตำบลอื่นภายในจังหวัด เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่าง และข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงมหาดไทย. (2548). แนวทางการดำเนินงานตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปี พ.ศ. 2548. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงมหาดไทย.
- เชาวลลักษณ์ สุขกันหา. (2553). ปัญหาการนำนโยบายการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ใน องค์การบริหารส่วนตำบลศรีวิสัย อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปัญญา ผลานิสงศ์. (2553). การนำนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ่อวิน จังหวัดชลบุรี. ใน วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เมธี ฎกแบบ. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด. ใน ปริญญาานิพนธ์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภุชพงศ์ โนดโรสง. (2561). สถิติบอกอะไร ผู้สูงวัยปัจจุบันและอนาคต. เรียกใช้เมื่อ 8 ธันวาคม 2563 จาก http://www.nso.go.th/sites/2014/Pages/Press_Release/2561/N10-04-61-1.aspx
- ศิริพร เขียวไสว. (2550). การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วน ตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี. ใน ปริญญาานิพนธ์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิรินทิพ คุณากรสกุล. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการงานสวัสดิการสังคมของผู้สูง อายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง. ใน วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.